

Duetten op glijdende schaal van intiem tot verschillend

Dans

Muse on screw (9/11), *Quartet with One* (17/11), *En ik stelde me daar geen vragen bij* (18/11), *Before the Fall* (19/11) en *Corps à Corps* (21/11). Diverse theaters Den Haag.

Een choreografie voor één danser is een solo, voor twee dansers een verhaal. Balanchine formuleerde het pakkend. Een solodanser moet het met een interne relatie doen. Dansers in een duet kunnen een externe relatie uitbuiten. *CaDance*, dat vanavond eindigt, grossierde in solo's en duetten. De tweepersoonsverhalen vormen een glijdende schaal van superintiem naar extreem verschillend.

Intiemer dan *Corps à Corps* kan een duet eigenlijk niet zijn: de voormalige NDT-dansers Isabelle Chaffaud en Jérôme A. Meyer (tevens choreograaf) nemen hun privé-relatie tot onderwerp. Vanuit die wetenschap kijk je toch anders naar deze prachtig organisch bewegende lichamen, die in pulserend licht over een verticale baan dichterbij komen.

Hun ademhaling loopt niet altijd parallel, achter haar huid of in haar dromen kan hij slechts kijken via videoprojecties op haar

slapende rug en buik. Maar de kleinste aanraking heeft de grootste gevolgen. En hoewel armen vaak een eigen weg gaan, volgen andere ledematen elkaar trouw, 'corps à corps'.

Ook Kenzo Kusuda gaat voor eenheid. Net als in zijn *Moisture Rocket* (2002) danst hij met Nora Heilmann opvallend geconcentreerd een zwaan-kleef-aan sprookje. Wat hem beweegt, beweegt haar, en andersom. Elkaar

schaduwen is de belangrijkste choreografische troef. *Muse on Screw* brengt weinig nieuws. Maar poëtisch en ontroerend is het wel.

Het laatste duet uit *Before the Fall*, een programma van Galili Dance met een reprise van de artistiek leider en premières van enkele dansers, toont scheuren in de constructie. Hier is intimiteit tevens begrenzing. Het enige wat je in het pikdonker ziet van het bijna naakte tweetal (Michal Sharon en Ronald Wintjens) is wat de zaklampjes die ze vasthouden be-

schijnen. En juist door die lampjes kunnen ze elkaar niet echt aanraken of omhelzen.

De clown van de Nederlandse dans, het Hans Hof Ensemble, maakt van een relatie slapstick. Ondanks de tweezijsbank, het wijntje en de roombrie zo groot als een molensteen (een werkelijk idiote vondst) kunnen Andrea Boll en Randi De Vlieghe bij elkaar niet vinden wat ze zo wanhopig zoeken. Hij droomt namelijk van mannen in bars, en zij ook. *En ik stelde me daar geen vragen bij* is op het randje van banaal, maar hun perfecte timing en exacte beeldtaal vergoeden veel.

Het sympathieke en helder uitgewerkte *Quartet for One* laat zelfs schijneenheid varen. Ann Van den Broek toont de onoverbrugbare verschillen tussen haar en haar studievriendin Sophie Janssens, waarbij een vleugel en een drumstel dit thema muzikaal verdubbelen. De een danst robuust en energiek, de ander zacht en gevoelig. Dat blijkt zelfs uit de kusjes die ze elkaar toewerpen.

Hopelijk is *CaDance* meer dan een productiepiek en zijn enkele van deze miniaturen nog in een tournee te zien.

Mirjam van der Linden